

les: „Kule Issak, minna mäksan sulle pole rubla hõbbedat, kui sa sedda wassikast mis lihhonit praego mo käest ostis, ilma temma nággemata wankre pealt jálle taggasi tood! — „Hea melega”, ütles juut, kui teie agga mäksate!”

Lihhonit sõitis rahholise melega eddas, ta olli head kaupa leidnud ja rõmušas ennast jubba ette selle tånto ülle, mis ta meistri käest saab ja nenda sedda teed, mis kaugelt ümber wåljade ühhe sure kura teggi, sõites, nággi ta forraga üht sabast kesk teed maas seiswad.

„Mis paggan!” mótlös ta „üks sabas! agga kus on siis teine? ühhega ei wõi ma ommeti keddagit tehha, sellepärrost jágo ta, ehk tulleb se kes sedda kautanud jálle taggasi otsuma.

Menda wilištades tašsakiste eddasí minnes, nággi ta forraga teist sabost tee peal maas seiswad. „Oh tussine, seal on se teine!” húidis ta rõmoga ja fargas wankre pealt mahha, „se on üks ðn, kes neid ommeti peaks árra kautanud ollema? núud pean ma agga ussi-

näste ka sedda ešsimest árratoma, enne kui tegi teine tedda ülles wõttab!” Ta siddus hobbuse aea külge finni ja joofsis hea tük maad sedda teed jálle taggasi ja leidis sabast selle samma kohha pealt kus ta tedda játnud olli. Rõdmoga põris ta ümber ja láks taggasi, agga kui suur olli temma ehmatus, kui ta wankri jure joudis ja nággi, et temma kallis wassikas kaddund olli! Ta joofsis ümber wankre, watas wankre alla, joofsis tee kõrwa wõssatiko, sest nende paeldest mis wankre peal seisid, wõis arwata, nago olleks wassikas ennast lahti rabbanud: „Wõtko se ja teine húdis lihhonit täie suga „olleks ma neid tühje sapid, sapad olla lasknud ja omma teed kõddo pole läinud, agga mis núud, miska tahhan ma ennast meistre ees wabbandada! agga ilma wassikata ei tohhi ma ommeti mitte koeo minna sellepärast ollen ma jo wålja tulnud; kõrtsmikul nähti veel paar tükti ollewad, pean ümber põõrma ja katsma teist kauvelda.”

Kibbehappo náoga aštuš lihhonit jálle kõrtsi